

ନୂଆଦିଲ୍ଲୀ ରେଳ ଷ୍ଟେସନରେ ଦଳାଚକଟା: ୩ ଟିକ୍ରୁ ସମେତ ୧୮ ମୃତ

ଏବଂ ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କ ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ
ଯୁଦ୍ଧକାଲୀନ ଭିତରେ ପଦକ୍ଷେପ
ନିଆପାଇଛି। ଦିଲ୍ଲୀ ପ୍ରାଚିତ ଓ ଆରମ୍ଭିତ,
ପରିମୁଢ଼ିବିଲୁ ନିୟମଣ କରିଛନ୍ତି।

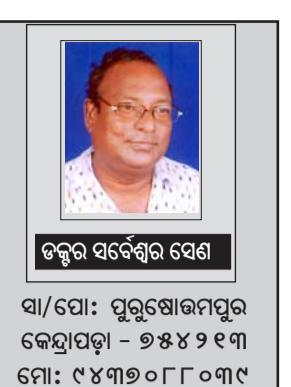
ଆହାତାମାନଙ୍କୁ ଦାତାତାମାନରେ ଉର୍ବର
କରାଯାଇଛି। ପ୍ରକଳ୍ପ ଭିତରୁ ଦୁର୍ଘରେ ରେଖ
ମୁଖ୍ୟମାନଙ୍କୁ ରହିଥାଏ ମହାକୁମ୍ଭ ସତର
ତ୍ରୈନ୍ ରହିଥାଏ କରାଯାଇଛି। ଏହାରେ
ଯୋଗାଇଥାଏ କରିଛନ୍ତି।

ଏହାରେ ପ୍ରାଚିତ ପଦକ୍ଷେପ ନରେତ୍ରେ ଯୋଗାଇଥାଏ କରିଛନ୍ତି।

ଏହାରେ ପ୍ର

ଭାରତରେ ବ୍ୟାଙ୍କ ଓ ଡିଜିଟାଲ୍ ଠକେଇରେ ବଡ଼ ଧରଣର ବୃଦ୍ଧି ଘଟିଛି । ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରରେ ଠକିବା ଲାଗି ଅପରାଧୀମାନେ ଅଭିନବ କୌଶଳ ବ୍ୟବହାର କରୁଥୁବାରୁ ଠକେଇ ପରିମାଣ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି । ୨୦୨୩-୨୪ ଆର୍ଥିକ ବର୍ଷରେ ବ୍ୟାଙ୍କ ଠକେଇ ମାତ୍ର ୩୦୦ ପ୍ରତିଶତ ବୃଦ୍ଧି ପାଇ ମାତ୍ର, ୨୦୨୪ରେ ପହଞ୍ଚିଛି । ୨୦୨୨-୨୩ରେ ଦେଶରେ ୯୦୪୭ଟି ବ୍ୟାଙ୍କ ଠକେଇ ସାମ୍ନାକୁ ଆସିଥିଲା । ତେବେ ଗତବର୍ଷ ଗୁଡ଼ିକର ଠକେଇରେ ଯେତିକି ଟଙ୍କା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା ତାହା ଏଥର ହ୍ରାସ ପାଇଛି । ୨୦୨୨-୨୩ରେ ଟିହ୍ରାଟ ହୋଇଥିବା ଠକେଇରେ ୪୫,୩୮୮ କୋଟି ଟଙ୍କା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିବା ବେଳେ ୨୦୨୩-୨୪ରେ ତାହା ୧୩,୯୮୦ କୋଟି ଟଙ୍କାକୁ ହ୍ରାସ ପାଇଛି ବୋଲି ରିଜର୍ଟ ବ୍ୟାଙ୍କର ବାର୍ଷିକ ରିପୋର୍ଟରୁ ଜଣାପଡ଼ିଛି । ଗତ ତିନି ବର୍ଷରେ ଘରୋଇ ବ୍ୟାଙ୍କଗୁଡ଼ିକରେ ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟକ ଠକେଇ ଟିହ୍ରାଟ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ସରକାରୀ ବ୍ୟାଙ୍କଗୁଡ଼ିକରେ ଠକେଇରେ ଲିପ୍ତ ଥିବା ଟଙ୍କା ପରିମାଣ ଅଧିକ ରହିଛି । ଠକେଇର ବର୍ଷୀକରଣରୁ ଜଣାପଡ଼ିଛି ଯେ ଡିଜିଟାଲ୍ ଠକେଇ ଅଧିକ ଘଟିଛି । ବିଶେଷ କରି ଡିଜିଟାଲ୍ ପେମେଣ୍ଟ ଓ ଲକ୍ଷ୍ମରନେଟ୍ ବ୍ୟାଙ୍କଙ୍କରେ ହୋଇଥିବା ଠକେଇ ମାତ୍ରା ଅଧିକ ରହିଛି । ରଣରେ ଅଧିକ ଟଙ୍କାର ଠକେଇ ହୋଇଛି । କାର୍ଡ ଓ ଲକ୍ଷ୍ମରନେଟ୍ ହେଉଥିବା କାରବାରରେ ସଂଖ୍ୟା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଅଧିକ ଠକେଇ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଠକେଇରେ ଜଡ଼ିତ ଥିବା ଟଙ୍କା ପରିମାଣ କମ୍ ରହିଛି । ସରକାରୀ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଠକେଇ ହୋଇଛି ତାହା ମୁଖ୍ୟତଃ ରଣରେ ହୋଇଛି ବୋଲି ରିଜର୍ଟ ବ୍ୟାଙ୍କ ଉଥ୍ୟରୁ ଜଣାପଡ଼ିଛି । ରିପୋର୍ଟ ଅନୁସାରେ, ୨୦୨୨-୨୩ରେ ୧୪୪ କୋଟି ଟଙ୍କାର ମାତ୍ରାଟଃ ଠକେଇ ହୋଇଥିଲା । ୨୦୨୩-୨୪ରେ ଠକେଇ ସଂଖ୍ୟା ୨୯,୦୮୯କୁ (୩୦୮%) ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥିବା ବେଳେ ସେଥିରେ ଜଡ଼ିତ ଥିବା ରାଶି ପରିମାଣ ୧୪୪୭ କୋଟି ଟଙ୍କା ହୋଇଛି । ଠକେଇଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଶୀଳନ କରିବା ପରେ ରିଜର୍ଟ ବ୍ୟାଙ୍କ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଛି ଯେ ଠକେଇ ହେବାର ସମୟ ଏବଂ ବ୍ୟାଙ୍କ ଉତ୍ସବରୁ ତାହାକୁ ଟିହ୍ରାଟ କରିବା ଭିତରେ ସମୟର ଏକ ଛନ୍ଦ ଅନ୍ତର ରହିଛି ।

ଆମେ ମରିବୁ ପାଇଁ, ଅଣ୍ଟିମାରିବୁ ନାହିଁ

ସପ୍ତମୀୟର ନାହିଁ ଲେଖ ମାତ୍ର ସର୍ବ।
ହିଁଥା, ବାଦ, ଦେଖ ସେମାନଙ୍କୁ
ହୁଜୁଣି । କ୍ରମେ ସହରାବାବୁ, ସାହୁଜାର
ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ।
ଶୋଷଣର ଜାଲ ବିଛେଇ ଦେଲେ ।
ପରଳ ଆଦିବାସୀ, ଚାଷ ଯାହାର
ପଥ, ପ୍ରତି ଯାହାର ସାହାରରସା,
ଶେଷରେ ସେମାନେ ଗାଲିଲେ ଗୋଡ଼
ପାଇଲିକି । ତିନାମାରଙ୍ଗ ପାହାଡ଼ ଛାଟିକୁ
ଝିନିଭିନ୍ନ, କଳା । ଏମାନେ ପଥର
ଝାଙ୍ଗିଲେ, ତୁଳ ପଛ ତାଲାରେ ବସି
ଆଇଲିକୁ ଗଲେ । ଗୋଡ଼ିକାମ କଲେ,
ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଆଙ୍କ କୋଠା, ବଙ୍ଗଳା
ତିଆରିରେ ଲାଗିଲେ, ଶେଷରେ
ସେମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ଦୁନ୍ତିଆ କହିଲା କୁଳି ।
ଏଥିରେ ସେମାନଙ୍କ ଆନନ୍ଦ । ସେବିନ
ଷେଷସନରେ ସାହାୟ ମାଗୁଥିଲା
ପୁରୁକଟ, ସଫାସପା କହି ଦେଉଥିଲା
- “ନାହିଁ ବାବୁ, ବେଶି ପଇସା ମିଳୁଥିଲା
ବେଳି ମୁଁ ଉଖି ମାଟି ମୂର ପର୍ଗ
ପାଷିବି ? ଦାବାରେ ହାର ହେଲେ ମୁଁ
ପଇସା ମାଗିବା ଛାଡ଼ି ଦେବି -
ପରକାରଙ୍କୁ ଚାକିରି ପାଇଁ ଦରଖାସ୍ତ
କରିବି ।” ଏ ସମସ୍ତ କଥା ଆଦିବାସୀ
ପ୍ରୟୁବକଟିର ସଙ୍ଗେଗପଣିଆର
ନିର୍ଦର୍ଶନ । କେବଳ ସେ ଏକା ନୁହେଁ,
ସମସ୍ତ ଆଦିବାସୀ ସେମାଜ ପାଇଁ ଏଇଟି
ପ୍ରୟୁକ୍ତ୍ୟ । କି କୁ ସହରାବାବୁ,
ରଙ୍ଗେଜିପଢ଼ୁଆ, ବଢ଼ିବିଦ୍ଧିଆ ବାବୁ,
ଅନେକଙ୍କ ୦୧ରେ ଏସବୁ ସୁଗୁଣର
ଘୋର ଅଭାବ । ଏଇ କଥାଟିକୁ
ଦେଖାଇଦେଲେ ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ କର । ତାଙ୍କ
ପାପଟିର ଶିରୋମାଣ ‘ହିରୋ’ ।

ପାହାଡ଼ ଜଙ୍ଗଳ,
ଖୋଲାପବନ, ଶାଗୁଆ ଜୀବନ । ଭରି
ଦେଇଛି ଆଦିବାସୀ ସୁବକ, ଯୁବତୀଙ୍କ
ଅବୟବରେ ସତେଜତା । ଆଦିମ
ଜାବନର ନଗ୍ନକାନ୍ତି । ତାହା ଯେପରି
ଅବିମିଶ୍ର, ଦାସ୍ତ ସେହିପରି ନିର୍ଭାକ ।
ସେମାନେ ଭାରି ସାହାସୀ । ସେମିତି
ପୁରୁକଟିଏ, ଉଭାମ ତା'ର ଶକ୍ତି, ଦେଶ
ପାଇଁ ସେବା କରିବାର ଅବଦମିତ
ହୁଜୁଣି । ଗାଁ ତା'ର ଗଞ୍ଜମ ତୁମୁଳିବନ୍ଧ,
ସେ କଷ ସଂପ୍ରଦାୟର । ତା' ପରି
ଶେଷନକୁ କଷ ଯବକ । ଦିତ୍ୟା ବିଶ୍ୱସର

ଲିଖେଥାଏ । ଆଉ ଶହସରି କଷକ ସହ ମିଶିଥିଲା, ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତୁ ତିଆରି କଲା ଆସାମରେ । ସୁନ୍ଦର ଲିଳା, ଏବେ କୁଳି ମାନଙ୍କର ଉପରାହୁଡ଼ା । ତିନି ସାଲ ବିଟିଲା, ଏବେ ଆଞ୍ଚଲିକ ରାଜିତିର ଦ୍ୱାରା ଆମାରି ଆମାରି ଆମାରି । ଲୁଗା କଳରେ ଯୁଦ୍ଧାନାମ । ସରଳ ମଣିଷ, ରାଜିଲେ ପାଇଁ ଏଇଟି ଆଦିବାସୀଙ୍କର ଚରିତ୍ର । ଏବେ ଦିନ ଘଟିଲା । ଅଭାବନୀୟ ଶଶାଘାଏ, ବଡ଼ ଖୁସିରେ ସୁବକଟି ଶାଖିଲା ସେଇକଥା - ‘ମିଳର ଜନେ ଡଢ଼ବାବୁ ମୂର ଆଖିଆଗରେ ମୂର ମା’ ଯୁଦ୍ଧିକ୍ଷିତ ପିଅରେ ହାତ ଦେଲା, ମୂର ନିତ ତାତି ଠିଲିଲା । ମୁଁ ବାଧା ଦେଇ ଲିଲି - “ତୁ ବଡ଼ବାବୁ ହେଇରୁ, ପାଠ୍ୟ କିଛି - ମା ଉଦିନିକିର ଲଜ୍ଜର ସାବୁରୁ ନାହିଁ ?” ସୁବକଟ କଲା ମୁହଁମୁହଁ ସଲ ଦେହ, ପୁଲିଲା ପୁଲିଲା ସମେପଣା, ଖୁବ ଶକ୍ତି, ତମ ରଙ୍ଗ ସୁନ୍ଦରୀ । ଏକଥା କହିଲେବେଳେ ତା’ ଝିନ୍ଦି’ଗ ଜଳୁଥିଲା ନିଆଁ ମୁଣ୍ଡାପରି । ଏବିନ ବଡ଼ବାବୁକୁ ଶକ୍ତି ଧକକାଟିଏ ଲାଲା, ତାକି ମୁହଁ ପାଠି ଲାଲୁ ବେହିଲା । ଉତ୍ତରାଣ ଲଜ୍ଜର, ତା’ର ଲଜ୍ଜର । ନେ ଯୁଦ୍ଧରେ ଜୀବନକୁ ପାଣି ଢଢ଼ଇ ଦେଇଥିଲା, ଆଜି ତାକିର ଆହ ବି ଛାଡ଼ିଲା, ତେର ପିଟା ଲାଲା । ତା’ ନାଁରେ ମିଳ ମାଲିକ ପାର୍ଟରେ ଦାବା ପକେଇଲା । ଏ ବି କ୍ଷଣ ନାଁରେ ଦାବା କଲା, ମାନହାନୀ ବି କଲା । ମକନମା ଚଳାଇବାକୁ ନାହିଁ । ସେ ତା’ ସ୍ବା ସାହାଯ୍ୟ ଗନ୍ତି, କେବଳ ସେଇଥି ପାଇଁ । ଦିବାସାଟିଏ ଭାରି ସ୍ଵାଭିମାନୀ । ଲାଗି ଲାବା ଜାଣେ, ମାଗି ଖାଇ ସେ ନିନି । ତା’ର ମହତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ତେବେ ଯାତ୍ରା ବୁଝୁଛି । ତାରେଣୁ, କିମ୍ବା ବଢ଼ିଏ ବଢ଼ାଇ ଦିଅନ୍ତି । ତା’ ସ୍ବା କଷରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । ଏକଥା ଗୁଡ଼କ ଶୁଣୁଥିଲେ ହେଇପଦ । ସରକାରା ଗନ୍ତିରେ ଅଛନ୍ତି । ନିତି ଯାଆନ୍ତି ସେଇ ଆସନ୍ତେଲେ ସାହାଯ୍ୟର ତ ଅଧିକ ଲମ୍ବ ଆସେ, ନଥିଲେ କାନ୍ଦେ ନାକ ଚେକନ୍ତି । କିମ୍ବା କେତେ କାନ୍ଦେ କହନ୍ତି । ରଜି ମନି କମରାଇଛି, ରଲାଗି ଖାଇବ କ’ଣ ? ଏମିତି ଆରନେକ ପ୍ରକାର କହନ୍ତି ।

ବେଶ କିଛି ଦିନ ଗଢ଼ିଗଲାଣି । ଦିନେ ଆଦିବାସୀ ଯୁବକ ସହ ହେଇପଦକର ଦେଖା ହେଇଗଲା । ସେ, ତା’ର ସ୍ବା ରାସ୍ତାକାମ କରୁଥିଲେ । ଅନ୍ୟ କୁଳ କୁଳିଆଙ୍କ ସହ ଗୋଡ଼ି ବିଭାଇଥିଲେ । ସେଇନକ ନ ଯିବାର କାଶଟା ପଚାରିଲେ ହେଇପଦ । ଯୁବକଟି ଓରାଳ ପକାଇଲା ମନ ଗହନର କଥା କେଇପଦ - “ବାବୁ ? ମୁଁ ବଡ଼ ପାଠିରେ କଥା କହିଲା ବେଳେ ଦେଖେଁ ଗୁଡ଼େ ଲୁକ ମୁର କନିଆ ଆଡ଼େ ଚାହିଁଛନ୍ତି । ମୁର କଥା କିଛି ଶୁଣୁଥାବନ୍ତି । ମୁର ମୁଣ୍ଡ ଗରମ ହେଇଯାଏ । ହେଲେ କିଛି କହିପାରେନି । ପଇସା ତ ମାଗୁଛି । ମୁର କନିଆ ସାଥିରେ ନଥିଲା ଦିନ ବେଶ ପଇସା ମିଳେନି । ଯୋଉଦିନ ମୁର କନିଆ ନଥାଏ ସେ ଦିନ ତବାରେ ପଶି ମୁର କଥା କହିବାକୁ ଗଲାବେଳେ କିଏ କହିବ, “ହଉ ଥାର ଥାର”, ଆଉ କିଏ କହେ, “ବକ୍ତ୍ତା ଦେବା ଦରକାର ନାହିଁ - ଆମେ ଜାଣିବୁ ତୁମ କଥା - ନିଅ । କିଏ ମୁର ହାତୁରୁ ପଇସା ଦି’ଗା ବଢ଼େଇ ଦେଇ କହିବ - ‘ଭଲ ଫନ୍ଦି କରିଛ’ । ମୋର ଦେଶର ରଭନି ମା’ ମାନଙ୍କର ଲଜ୍ଜର ପାଇଁ ମୁଁ ମାତ୍ର ଖାଇଲି, ଭିମାଟିଲି - ଆଉ ଏମାନେ ମୁର ସୁବତୀ କନିଆ ଉପରେ ନଜର ଦେଲେ ?” ଏକଥା କହିଲା ବେଳେ ସେ ଖୁବ ଉଦାସ ଲାଗୁଥିଲା । ଏବେ ଆଉ ଯୁବକଟି ହାତ ପାତୁନି, ପଥର ଭାଙୁଛି, ମାତି ତାତୁଛି, ତା’ ସ୍ବା ଗୋଡ଼ି ବୋହୁଛି, ଏଥିରେ ମାନ ସମାନ ଅଛି । ଉକମାଗିବାଗା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବିଷ୍ଣୁ ଖାଇବା ସହ ସମାନ । ହେଇପଦ ଦେଖୁଥିଲେ, ଅନ୍ଦରେ ତା’ର ମୁୟାନ ଥା, ଗୋଲଗୋଲ, ତେଉଳ ତାଉଳ ଠିକ୍ ମୁଗୁନି ପଥର ପରି, ବଳିଲା ବଳିଲା ହାତ ଗୋଡ଼ି । ସତେ ଯେମିତି ଦୁନିଆର ସବୁ ଅପମାନ, ସବୁ ନିର୍ଯ୍ୟାତମାକୁ ସେ ତୁଳକରି କାମ କରି ଚାଲିଛି । ଏତେ ବଡ଼ ଦୁନିଆଟା, ପ୍ରବୃତ୍ତମାନ ଜୀବନସ୍ତୋତ, ତା’ ମଧ୍ୟରେ ବାରି ହୋଇ ପଦୁଥିଲେ ଏ ଦି’ଜଣ । ହଜି ଯିବାର ଭୟନାହିଁ । ରାସ୍ତାକାମ ଚାଲିଛି, ତା’ ଭିତରୁ ଗୁମୁରି ଉଠୁଥିଲା ଘଢ଼ିଗଢ଼ ଶଙ୍ଖ ଆଉ ଏକ ଅପୂର୍ବ ସଂଗାତର ଧୂନି ମାଧ୍ୟମ୍ୟ । ଗତଦିନର କଥାଗୁଡ଼ିକ ହେଇପଦର ମନେ ପଢ଼ି ଯାଉଥିଲା । ସେବିନ ଯାତ୍ରାଗୁଡ଼ାକ ! ସତରେ ତା’ କନିଆଙ୍କ ତାହାଶା ଆଖିରେ ଗାସୁପିଲେ । ସେଥିରେ ଭାରି ଭାରି କାନ୍ଦେ କହନ୍ତିର ବେଳେ ଭାରି ପାଠିପଦକର ଦେଖିଲେ ଏକାନ୍ତର ସମାଜ ଶିଖ ସେଇ କଥା ପାରିବାର କାନ୍ଦେ ହାତ ? - ଏକଥାର ପାରିବାର କାନ୍ଦେ ହାତ ?

ଓক্তোবৰ অধৃত কুমাৰ পঞ্জী
অৱজ্ঞাৰাদ, বৰাৱ, যাজপুৰ
সমাবেক - ভগৱতী ঘাহিত্য
বংসদ
মো-৯৯৩৮৯০৯০৯০

ଯୋଗକ୍ଷା ଓ ତ୍ରୀକାଳଦର୍ଶୀ ବୈଷ୍ଣବ କବି ଶ୍ରୀ ଅଚ୍ୟୁତାନନ୍ଦ ଦାସ

ତାଙ୍କ ପିତା ପୁରୀର ଜଗନ୍ନାଥ ମନିକରେ
ନିଯୋଜିତ କରଣ ସେବାଯତ୍ତ
ହୋଇଥିବାବେଳେ ତାଙ୍କ କେଜେବାପା
ଗୋପୀନାଥ ମହାନ୍ତି ରଜପତି
ରାଜମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ଉପଦେଶକାର
‘ଛାମୁ କରଣ’ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ
ଥିଲେ । ଅଚ୍ୟୁତାନନ୍ଦ ତାଙ୍କ ସମୟର
ଏକ ସମ୍ମାନ କରଣ ପରିବାରରେ
ଜନ୍ମଗୁହଣ କରିଥିବା ସବୁ ସେ
କେଉଁଠ ଏବଂ ଗୋଡ଼ ପରି ସମ୍ପଦାୟ
ସହ ଜତିତ ଥିଲେ ଏବଂ ଓଡ଼ିଆ
ସମାଜରେ ସେମାନଙ୍କର ସାମାଜିକ
ସ୍ଥିତିକୁ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ
ସମ୍ପଦାୟ ପାଇଁ ଅନେକ ଗ୍ରନ୍ଥ
ଲେଖିଥିଲେ । ଉପରୋକ୍ତ
ସମ୍ପଦାୟଗୁଡ଼ିକ ଅଚ୍ୟୁତାନନ୍ଦ ଦାସଙ୍କୁ
ସେମାନଙ୍କ ପୃଷ୍ଠାପାଷକ ଭାବେ
ବିବେଚନା କରନ୍ତି । ସେ ନିଜ ରଚନା
ଶୂନ୍ୟାନ୍ତିତାରେ ସେ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ
ସୁଦାମା ହୋଇଥିବାର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘ
କରିଛନ୍ତି । ମହାପୁରୁଷ ଅଚ୍ୟୁତାନନ୍ଦ
ଦାସ ୧ ଶାଖା.ର ପ୍ରାରମ୍ଭ ବେଳକୁ
ଓଡ଼ିଶାରେ ଜନ୍ମ ଗୁହଣ କରିଥିବା ଜଣେ
ଯୋଗକଷା ଓ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ଦୈଷ୍ଟବ

ଲେଖୁଛନ୍ତି । ଅଚୁତାନନ୍ଦ ନିରାକାର
ଉଜ୍ଜନର ମହେ ବିଷୟରେ ବାରମ୍ବାର
ଲେଖୁଛନ୍ତି । ସେ ଲେଖୁଛନ୍ତି -
ମୋହ ଶପଥ ତୋତେ ଆହୋ ବାବୁ /
ୟ ଉଜନ ସୁତ୍ର ସୁତ୍ରେ ଉଜିବୁ । କିଏ
ଲାହାର ମିଥ୍ୟା ଯେ ସଂପାର / ଆପେ
ବିଳିଲେ ଆଉ କେ କାହାର । ଆପକୁ
ଆପେ ଚିହ୍ନିଲେରେ ବାବୁ / କାଳେ
କାଳେ ଅଜାମର ହୋଇବୁ । ସୁଖେ
ପାରିହେବୁ ଉବସାଗର / ବୁଲିଗଲା
ପ୍ରୟେ ଯିବ ଶରାର' ।

ତାଙ୍କ ନିଜ ଲେଖାରୁ ତାଙ୍କର
ଚୌତନ୍ୟଙ୍କ ସହ କିପରି ଭେଟ
ହୋଇଥିଲା ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି । ସେ
ଲେଖୁଛନ୍ତି ଯେ - ଚୌତନ୍ୟ ଗୋପାଳ
ବିଜେ କରିଛନ୍ତି ବଡ଼ଦାଣ୍ଡରେ ଯେ ଆସି
ପିତାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଦର୍ଶନ କଲି ମୁଁ
ଚରଣେ ପଡ଼ିଲି ଝୟି । ଅଚୁତାନନ୍ଦଙ୍କ
୩୦୦୦ ଭକ୍ତ ବା ଶିକ୍ଷ୍ୟ ୪୦୦ । ଏହି
ଚିତ୍ର ଉଚନ ଶିକ୍ଷ୍ୟ ୫୦୦
ପ୍ରାଚୀକୁଳରେ ଅଚୁତଙ୍କ ୧,୦୦୦
ଭକ୍ତ ଥିଲେ । ଅନନ୍ତପୂର ଶାସନର
ଶର୍କା ଦିଜବର, ପାଠ କୁଳର ଦାସ
ନାହାପାତ୍ର, ଗଣେଶ ପତି, ଗଣକକୁଳ

ହୁକ୍କ ପୁତ୍ର ପରାକ୍ରିତ, ଯାଜପୁର ବନ୍ଧୁ
ହାତି ଆଦି ଦାସଙ୍କ ପ୍ରମୁଖ ଶିଷ୍ୟ
ଲେ । ସେ ସମୟରେ ଗଜପତି
ପାପରୁଦ୍ଧ ଦେବ ଓଡ଼ିଶାର ରାଜୀ ଥିଲେ
ଦାସଙ୍କ ଶୁନ୍ୟଭଜନ କଥା ରାଜା
ପାପରୁଦ୍ଧରେ ଓ ଶୁନ୍ୟଭଜନ କି ପ୍ରକାର
ହା ଜାଣିବା ଲାଗି ଅବ୍ୟୁତଙ୍କ ସହ
ନେକ କଟାଳ କଲେ । ବ୍ରାହ୍ମଶାମାନେ
ଏ ଶୁଣି ଉପହାସ କଲେ । ଦାସଙ୍କର
ଅଧୟାସ ପ୍ରତି ଭୂଷେଷ ନ ଥିଲା ।
ସେ ରାଜଙ୍କ ଆଞ୍ଚା ପାଇ ସଙ୍କଟରେ
ଦେଖିଲେ ମାତ୍ର ଶେଷକୁ ପରାକ୍ରାନ୍ତ ହେବା
କରାଗଲା । ପୁରୀ ସହରର ବାଙ୍ଗ
ନିକଟପୁ ଶୁନ୍ୟ ବାସିଠାରେ
ରାଜା ହେଲା । ପରାକ୍ରାନ୍ତ ରାଜା
ପୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଓ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ବାସ
କରିବା ଲାଗି ଅବ୍ୟୁତଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ।
ଯାବଧି ଏହି ସ୍ଥାନରେ ଗୋଟିଏ ମଠ
ହିଛି ଯାହାର ନାମ ଗୋପଳ ମଠ ।
ଅବ୍ୟୁତାନୟ ଶରାଗତରୁ ଭଲ କଠିନ
ଶର୍ମନିକ ବିଷୟରୁ ଥିଲା ଓଡ଼ିଆ
ଶାରେ ଲେଖିଛନ୍ତି । ଡାଙ୍କ ରଚନା
ପାଇବାର ହରିଦିଗ ପୁରାଣ, ଆଗତ-
ବିଷ୍ୟ ମାଲିକା, ଜାଗପୁଲ ମାଲିକା,
ଦଶପଳ ମାଲିକା, କଳିଯୁଗ ମାଲିକା,
ଶୁଭରୁତ୍ତ ଗାତା, ବ୍ରତ ଏକାଶର ଗାତା,
ଶୁନ୍ୟ ଗାତା, କୌବର୍ଣ୍ଣ ଗାତା, କଳିଯୁଗ
ଗାତା, ଗରୁତ ଗାତା, ଶୁନ୍ୟ ସଂହିତା,
ଆଶାକାର ସଂହିତା, ବଚ ସଂହିତା,
ଛାୟା ସଂହିତା, ବାଜ ସଂହିତା, ବ୍ରତ
ସଂହିତା, ନିତ୍ୟ ରାହାସ, ମହାନିତ୍ୟ
ରାହାସ, ଶୁନ୍ୟ ରାହାସ, କଷ ଟାକା,
ଚନ୍ଦ୍ରକଷ ଟାକା, ପଦ୍ମକଷ ଟାକା,
ଶୋଭାଶ ପରଳ, ଗୋପାଳଙ୍କ ଓଳାଳି
ଓ ଲଭିତ ଖେଳ ଆଦି ଖୁବ ଉଚ୍ଚାଙ୍ଗ
ଆଉ ଲୋକାବୃତ । ଅବ୍ୟୁତାନୟ ଦାସ
ଓଡ଼ିଶାର କଟକ ଜିଲ୍ଲାପୁଣିତ ନେମାଳ
ପାଖରେ ଥିବା ତିଳକଣା ଗାରେ ମାତା
ପଦ୍ମବିଭାଙ୍ଗାରୁ ଓ ପିତା ଦାନବନ୍ଧୁ
ଶୁଣ୍ଡିଆଙ୍କ ପ୍ରେସରୁ ଜନ୍ମଲାଭ
କରିଥିଲେ । ସେ ନିଜର ଜନ୍ମ ଗୋପଳ
ଜାତିରେ ହୋଇଥିବା ନିଜେ ଉଲ୍ଲେଖ
କରିଛନ୍ତି । ସେ ଲେଖିଛନ୍ତି -
'ତିଳକଣାରେ ମୁଁ ଜନମ ହୋଇଲି
କେହି ନ ଚିହ୍ନିଲେ ମୋରେ /ଅଗଣିତ
ବୋଲି ମାତା ଭାକୁଆତି ଅନ୍ତି ନ ମିଳଇ
ଯାରେ । ବେଳି ଭ୍ରାତ ମୋର ଏକ ଯେ
ଉଗିନ ତ୍ରିପୁର ଗ୍ରାମରେ ବାସ / ଏମନ୍ତ

ସେ ତିଳକଣା ଗ୍ରାମରେ ଜନ୍ମ
ହୋଇଥିଲେ । ମାତା ଭାକୁ 'ଅଗଣି'
ବୋଲି ଭାକୁଥିଲେ । ଭାକୁର ଦୁଇ
ଭାଇ ଓ ଗୋଟିଏ ଉତ୍ତରଣ ଥିଲେ ଓ ସେ
ଶୁନ୍ୟ କୁଳରେ ଜନ୍ମିତ । ପୁନଃ ସେ ନିଜ
ମାତା ପିତାଙ୍କ ନାମ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ
କରିଛନ୍ତି । ସେ ଲେଖିଛନ୍ତି -
'ଦୀନବନ୍ଧୁ ନାମ ଶୁଣ୍ଡିଆ ଶୁନ୍ୟର
କୁଳରେ ହୋଇବୁ ଜାତ/ବାର୍ତ୍ତାଲାର
ଫଳ ନୋହିବ ବିଦଳ ପ୍ରିଅଂଶେ ଲାଭ
ପୁତ୍ର । ଶୁଣ୍ଡିଆ ଦାନବନ୍ଧୁ ନାମେ
ବୋଲିଣ ପଦ୍ମବତୀ ନାମେ ନାରା /
ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞା ଘେନି ପ୍ରେବେଶ ହୋଇଲି
ଗର୍ଭେଣ ମୁହିଁ ତାହାରି । ଦଶମାସ
ଦଶ ଦିବସ ମଧ୍ୟରେ ଶୁନ୍ୟ ମାଘ
ଏକାଦଶୀ/ ଜନମ ଲଭତେ ପିତା
ମୋ । ଦେଖନ୍ତେ ଅପୁତ୍ର କ
ଦୋଷଧ୍ୟସ । କେ ବୋଲେ ଅନାମ
ଅଗଣି ତ ନାମ କେ ବୋଲେ ଅନନ୍ତ
ହରି ମାତା ପିତା ମୋତେ ଭାକିଲେ
ନିଷୟ ଅବ୍ୟୁତ ଯେ ନାମ ଧରି' ।
ଯେତେବେଳେ ଗଜପତି ପ୍ରତାପରୁ
ଦେବ ଓଡ଼ିଶାର ରାଜୀ ଥିଲେ ।
ସେତେବେଳେ ଅବ୍ୟୁତାନୟ ଦାସଙ୍କ

ଉପହାସ ପ୍ରତି ଭୂଷେଷ ନ ଥିଲା
ଦାସେ ରାଜାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ପାଇ
ସଙ୍କଟରେ ପଡ଼ିଲେ ମାତ୍ର ଶେଷକ
ପରାକ୍ରାନ୍ତ ହେବା ସ୍ଥିର କରାଗଲା
ପୁରା ସହରର ବାକି ମୁହଁଣ୍ଠ ନିକଟର
ଶୁନ୍ୟ ବାସିଠାରେ ପରାକ୍ରାନ୍ତ ହେଲା
ପରାକ୍ରାନ୍ତ ପରେ ରାଜା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ
ଓ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ବାସ କରିବା ଲାଗି
ଅବ୍ୟୁତ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ
ଅଦ୍ୟାବଧି ଏହି ସ୍ଥାନରେ ଗୋଟିଏ
ମଠ ରହିଛି ଯାହାର ନାମ ଗୋପଳ
ମଠ । ଅବ୍ୟୁତାନୟ ଜାତିରେଦରେ
ବିଶ୍ୱାସ ରଖିନଥିଲେ । ସେଥିରେ
ସେ ଲେଖିଛନ୍ତି -
'ହେଲେ ଜାତି ହୀନ ନାହିଁ ତହିଁ ମାନ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବାସନା ଆଏ
କଲିକତା ଯେ ପଳକରେ ବୁଡ଼ିଲେ
ପଙ୍କ ନ ଲାଗଇ ଦେହେ' !
ଓଡ଼ିଶାର ଏହି ବରେଣ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ତଥା
ମହାପୁରୁଷ ଜ୍ଯୋତିଷ ଶୁନ୍ୟ ଏକାଦଶ
ତିଥିରେ ଦେହତ୍ୟାଗ କରିଥିଲେ
ତାଙ୍କ ଅମ୍ବାନ କୃତି ଯୁଗ ଯୁଗ ପାଇ
ତାଙ୍କ ଅମ୍ବାନ କରି ରଖିଛି ଆପଣ
ରଖିଥିବ ।

ଯଶ୍ଵର, ମଧ୍ୟଭାରତ,
ମୋ-୯୪୩୭୮୭୨୦୪

ମଜାରେ ବର୍ଷର ବନ୍ଦୁ

ସମ୍ପର୍କ ଶାସ୍ତ୍ର, ସଂସ୍ଥତ ଓ ସଂସ୍ଥତିର ସମ୍ପର୍କ । ସର୍ବୋପରି ଏ ସମ୍ପର୍କ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଆଜୀବନ ଅନୁଯାୟୀ ଦକ୍ଷିଣ ଏଥିଆ ଏବଂ ଦକ୍ଷିଣ-ପୂର୍ବ ଏଥିଆରେ ଆଧୁପତ୍ୟ ଥିବା ଦୂଜ ଏଥାଯ ରାଷ୍ଟ୍ର ଭାବରେ ଥିବା ସାମଞ୍ଜସ୍ୟର ସମ୍ପର୍କ । ସେହି ଦେଶ ହେଉଛି ଲଣ୍ଡନେସିଆ । ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଉଛି ଲଣ୍ଡନେସିଆ ଜନଧାନ୍ୟାର ୮୭ ପ୍ରତିଶତରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ହେଉଛନ୍ତି ମୁସଲିମ । ଯେହିମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ପାଇବାକୁ ୨୫ କୋଟି ହେବ । ଏହାବ୍ୟତାତ ୧୯ ପ୍ରତିଶତ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରାୟ ୩ କୋଟି ହେଉଛନ୍ତି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ । ଅବଶିଷ୍ଟ ୨ ପ୍ରତିଶତକ ମଧ୍ୟରେ ହିନ୍ଦୁ, ବୌଦ୍ଧ, ଜନପୁଣ୍ୟାଥୀ ଧର୍ମ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ଲୋକ ଆସନ୍ତି । ଏହିଠାରୁ ଆପଣ ଅନୁମାନ କରିପାରିବେ, ସେଠାରେ ହିନ୍ଦୁଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା କେତେ ନଗଣ୍ୟ । ତଥାପି ଏତାକ୍ଷର ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ପ୍ରଦତ୍ତ ସୁବିରାଣ୍ଡୋ ଏବଂ ସେଠାକାର ନାଗିକମାନେ ଭାରତୀ ଦୂଜ ପାଆନ୍ତି । ଏଠାକାର ସଂସ୍ଥତିକୁ ଦୂଜ ପା'କି । ସେଇଥାଳ୍ ତ' ଲଣ୍ଡନେସିଆରେ ଏକ ବିରାଟ ହିନ୍ଦୁ ମନ୍ଦିର ସ୍ଥାପନ ପାଇଁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି । ଏଥିଥାଳ୍ ଆବଶ୍ୟକ ସାହାୟ ମଧ୍ୟ ଯୋଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଲଣ୍ଡନେସିଆ ସହ ବାଣିଜ୍ୟରୁ ଦୂଜ ଦେଶକୁ ହିଁ ଲାଭ ମିଳିଥାଏ । ଦୂଜ ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ୧୭ ଏଟିଲି ୧ ୯୪୫ରେ ପ୍ରଥମେ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଥିଲା ସମ୍ପର୍କ । ଭାରତର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ନିକୋବର ଦ୍ୟାପୁଞ୍ଜ ଆଧ୍ୟାତ୍ମମାନ ସାଗରରେ ଦୂଜ ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ସାମ୍ବର୍ତ୍ତିକ ସାମା ନିର୍ବାରଣ କରିଥାଏ । ୧ ୯୪୦ ମିହିରେ, ଲଣ୍ଡନେସିଆର ପ୍ରଥମ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ସୁକଳ୍ପନ୍ତ୍ରେ ଦୂଜ ଦେଶର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆହୁତି କରି ଲେଖୁଥିଲେ, ““ଉତ୍ତର ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ହଜାରେ

କୁଳମୁଦ୍ରା ପାଇଁ ଉପରେ କଟକଶା ଜାରି ରିଥିଲେ ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ମୋନେସିଆ ଆନମମ୍ବା ଏବଂ ଉପରାଷ୍ଟ ପତିଙ୍ଗୁ ନାତର କରିବା ପାଇଁ ଭାବତାଯିବାନ ପଠାଇଥିଲେ । ଯାହାର ସଫଳ ଲକ୍ଷଣରେ ଭାବରେ ଲତିହାସ ରଚିଥିଲେ ଭାବର ପୁରୁଷ ବିକୁ ପଞ୍ଚନୀଯକ । ୫ ମୁଦ୍ରାରୀ ୧ ୯ ୪୦ରେ ଏକ ଭାବତାଯିବାରାଜୀ ଖବରକାଗଜରେ ଲକ୍ଷ୍ମୋନେସିଆର ପ୍ରଥମ ଭାଷ୍ଟପତି କରେ । ଏହାକୁ ନେଇ ଲକ୍ଷ୍ମୋନେସିଆର କୁତ୍ତଙ୍ଗା ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ଥାଲେଖ୍ୟ ଲେଖିଥିଲେ । ସବୁ ଯରେ ଭାବତ ଓ ଲକ୍ଷ୍ମୋନେସିଆ ଯେତାପକ୍ଷରେ କୌଣସି ବିଶ୍ୱଯରେ ଏକ ମତ ଆକାଶ କରି ଆସିଥିଛି । ପରବର୍ତ୍ତା ଯରେ ଭାବତ ଓ ଲକ୍ଷ୍ମୋନେସିଆ ଯାଶକ୍ତି ଭାଜନାତି ପ୍ରତି ଉଦ୍‌ବାଧନା କରିବାରୁ ସହ କରି ଅନ୍ୟତ୍ର ମଧ୍ୟ ଗୋଷ୍ଠୀ ରେପକ୍ଷ ଆଦୋଳନ (ନାମ) କୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କରିଥିଲେ । ଅର୍ଥାତ୍ ଦିତାଯ ଶ୍ୟୁମ ସମୟରେ ସେମାନେ ରେପକ୍ଷ ରହିଥିଲେ । ତେବେ

ଅପରାଧ ପାଇଁ ନାମରେ ଜାରି ଆପନିବେଶକ ଶାସକଙ୍କ ଭାବର ବଶବର୍ଗା ହୋଇଗଲା । ଆଜି ଜାରିଗଲାରେ ଭାବତର ଏକ ଦୂତାବାସ ଅଛି ଏବଂ ନୂଆଦିଲ୍ଲୀରେ ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ମୋନେସିଆର ଏକ ଦୂତାବାସ ରହିଛି । ଭାବତ ସର୍ବଦା ଲକ୍ଷ୍ମୋନେସିଆକୁ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ASEAN ସଦସ୍ୟ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରି ଆସିଛି । ଦାର୍ଘ୍ୟ ସମୟ ଧରି ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉଭୟ ଦେଶ ଏକ ଉତ୍ସତ୍ରୀୟ ସହଯୋଗ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାକୁ ସମ୍ଭାବିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଦୂର ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ଦିବ୍ୟାକିରଣ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଥିଲା ଅବସରରେ ଲକ୍ଷ୍ମୋନେସିଆ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଶ୍ରୀ ସୁବିଆଶ୍ୱାଙ୍କ ଗପ୍ତ ଥିଲା ଅତାତର ବାହୁଡ଼ାରୀ ଆରମ୍ଭ କରି ବର୍ମାନାନନ୍ଦ ବ୍ରିକ୍ଷ ପର୍ୟନ୍ତ ସମ୍ପର୍କର ଏକ ଅଳିଭାବ ସ୍ଥାପନ । ନିକଟରେ ଦୂର ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ସତ୍ରୀୟ ସହଯୋଗ ପାଇଁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ବନ୍ଧ ଥିଲେ । ନିକଟ ଅତାତେରେ ଯୁକ୍ତେନ ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପରେ ପାଣ୍ଡାୟ ପ୍ରତିବନ୍ଧିତ ଭାବତ-ପ୍ରଶାନ୍ତ ମହାସାଗରୀୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ଆମେରିକା-ଚାନ୍ ପ୍ରତିଦ୍ୱିତୀ ଏବଂ ବାନର ଆକୁମଣା, ଖାଦ୍ୟ, ସାର ଓ ଲକ୍ଷଣ ନିରାପଦାକୁ ନେଇ ଉଦ୍‌ବେଶ ଏବଂ ଦୁର୍ବଳ ବହୁପାକ୍ଷିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଭାବତ-ଲକ୍ଷ୍ମୋନେସିଆ ସମ୍ପର୍କକୁ ଥିଲୁ ମଜାବୁଦ୍ଧ କରିଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୋନେସିଆ ହିଁ ବ୍ୟବସାୟ ସାମିଲ ହୋଇଥିବାରୁ ୨୦୨୨ ରେ ବାଲି ଏବଂ ୨୦୨୩ ମାରେ ଦିଲ୍ଲୀରେ ଅନୁଷ୍ଠାତ ଜି-୨୦ ଶିଖର ସମ୍ମିଳନାରେ ସହମତି ସହି ନିମିତ୍ତ ଉପରେ ବ୍ୟବସାୟ କ୍ଷେତ୍ରର ବିକ୍ରି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ହୋଇଥିଲା । ସେହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଗପରେ ମଧ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ ଅତିଥି ଭାବରେ ଦୂର ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ଦିପାକିର ସମ୍ପର୍କର ୩୪ତମ ବର୍ଷ ପୂର୍ବ ଅବସରରେ ଲକ୍ଷ୍ମୋନେସିଆ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଶ୍ରୀ ସୁବିଆଶ୍ୱାଙ୍କ ଗପ୍ତ ଥିଲା ଅତାତର ବାହୁଡ଼ାରୀ ଆରମ୍ଭ କରି ବର୍ମାନାନନ୍ଦ ବ୍ରିକ୍ଷ ପର୍ୟନ୍ତ ସମ୍ପର୍କର ଏକ ଅଳିଭାବ ସ୍ଥାପନ । ନିକଟରେ ଦୂର ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ସତ୍ରୀୟ ସହଯୋଗ ପାଇଁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ବନ୍ଧ ଥିଲା । ତୁରୁଗାନେତିକ ଗୁଡ଼କୁ ଦୂଷିତରେ ରହି ସାମ୍ବ୍ୟ, ପାରପରିକ ଅକ୍ଷଧ, ସାମୁତ୍ରିକ ସ୍ଵତକ୍ଷ, ତିଚିଟାନ ବିକାଶ ଏବଂ ସାମ୍ବ୍ୟକ୍ରିଯା ସହଯୋଗ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପାଞ୍ଚଟି ବ୍ୟବସାୟାପକ୍ଷର ସାକ୍ଷତ ହୋଇଛି । ଖାଲି ସେତିକୁ ନୁହେଁ ଦୂର ଦେଶ ପକ୍ଷର ମିଳିତ ବିକ୍ରିତରେ ପରବର୍ତ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିକଷା ସହଯୋଗର ସ୍ଵପ୍ନ କରିବା ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରାଯାଇଥିଲା । ଅବଶ୍ୟକ ଏହିରୁ ଭାବତର ବ୍ୟବସାୟ କ୍ଷେତ୍ରର ବିକ୍ରି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଦୂରେ ରଖାଯାଇଛି । ତଥାପି କହିବାକୁ ଗଲେ, ବର୍ମାନାନ ଏହି ଦୂର ଏବାପ ଶର୍କରା ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ପର୍କର ପରବର୍ତ୍ତ ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭାବରେ ଉପରେ ପାଇଁ ପ୍ରତିକଷା ଆମ୍ବ କରିଛନ୍ତି

